

zieke moeten erop kunnen rekenen, dat wat noodig is, wordt verstrekt. Dáártoe dient *verzekering*. Zij moeten zeker niet ertoe worden gebracht, het noodige achterwege te laten. Laat men desnoods de noodzakelijkheid laten controleeren in zulke gevallen; maar blijft zij te bestaan, dan worde de wijsheid niet bedrogen.

H. PINKHOF.

MOEILIKHEDEN MET DE CONTRÔLE VOOR DE
RIJKSVERZEKERINGSBANK.

Het ingezonden stukje van den voorzitter van het Bestuur der Rijksverzekeringsbank in het vorige nummer (blz. 1253) eischt eenige beschouwing onzerzijds.

De bemoeiingen van ons Hoofdbestuur in deze aangelegenheid kwamen juist voort uit de moeilijkheden, die volgens den heer VAN DUYL „practisch” niet zijn voorgekomen.

Te Haarlem en te Bussum hadden de behandelende geneesheeren van forens-ambtenaren der R.V.B. zich verzet tegen het verlangen der bank naar ziekenbriefjes. Het Hoofdbestuur had hun bezwaren aan de R.V.B. medegedeeld, en de Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid had voorgesteld, dat de patiënt een *anderen* arts, dan die hem behandelt, om het attest zou vragen. Aan het Departement was blijkbaar wèl begrepen, dat de behandelende arts niet degeen is, aan wien de contrôle moet worden opgedragen, maar niet, dat het de werkgever moet zijn, die een controleerend arts aanwijst, en *niet* de gecontroleerde.

Ook het voorstel van den Minister werd door het Bestuur der Bank niet aanvaard. Dit — evenmin als thans den grond van onze bezwaren kunnende inzien — meende, dat daaraan kon worden tegemoet gekomen, als de vraag om het attest door den controleerenden geneesheer te Amsterdam, en niet door den patiënt tot den behandelenden arts werd gericht.

Het mocht niet baten, dat het Hoofdbestuur den 5en October 1928 aan het Bestuur der R.V.B. schreef: „Bij het onderhoud, dat de „heeren PINKHOF en DROOGLEEVER FORTUYN met U over deze „kwestie mochten hebben, is door hen er reeds op gewezen, dat „alleen *dan* van geneeskundig toezicht gunstige gevolgen zijn te „verwachten, als er een controleerend geneesheer wordt aangesteld „door de Bank”.

Tegenover de blijkbaar zeer krachtige, zij het ook averechtsche overtuiging van de Bank valt niets anders te doen, dan niet toegeven. Dit moge dan ook van *alle* collega's worden verwacht. Het „practisch” achterwege blijven van moeilijkheden kan immers daaraan te wijten zijn, dat sommige collegae, uit vrees, hun patiënt moeilijkheden te bezorgen, maar toegeven. Hoe de Bank kan verwachten juist van zulke collegae mededeelingen te ontvangen, waaraan zij iets heeft, is nauwelijks te begrijpen. Immers een eventueel voor den patiënt onaangename getuigenis zouden deze collegae zekerlijk óók liever willen vermijden.

H. PINKHOF.